

fra Mødestedet, ved Procurator at lade møde for sig i Politiesager. Det er altsaa en Bestemmelse, som, skøndt den kun har berøet paa aldeles tilfældige Omstændigheder, dog ikke er aldeles ukendt i Lovgivningen, men som allerede har viist den Indflydelse, som den kan medføre paa Proceduren; hvorimod Bestemmelsen om at ophæve summa appellabilis for Politiesager, er en Bestemmelse, som staaer i aldeles Modstrid mod vor hele Proceslov. Dertil kommer endelig, at det Formaal, som det ærede Folkething maa antages nærmest at have havt for Die ved at vedtage den af Landstthinget ikke tiltraadte Bestemmelse, at dette Formaal, troer jeg, skeer fyldest paa en mere tilfredsstillende Maade ved at antage den nu foreliggende § 1, end ved at bibeholde den Bestemmelse, som var vedtaget i § 3, og hvilken Ændringsforslaget til § 3 gaaer ud paa at restituere. Det Niemed, Folkethinget maa antages at have havt ved at vedtage en sliq Bestemmelse, maa have været at forebygge de Ulemper, som antages at være tilstede ved Behandlingen af Sager for Politieretterne, og da nærmest de Ulemper, som vare en Følge af, at det kan være meget vanskeligt for en Dommer, naar han sidder som Dommer, da tillige at agere Sagfører for begge Parter og tillige at sørge for alsidige og fuldstændige Dplysninger af Sagen, seet fra enhver af de 2 modstridende Parter's Side. Jeg troer, at det fornemmelig er denne Tanke, som har ført Thinget til hiin Beslutning. Jeg troer ikke, at det har været Tanken om, at nogen Dommer skulde tillade sig at aflige en Dom, som stod i en bestemt Modstrid med de tilveiebragte Dplysninger, som har ledet dertil. Jeg troer, som sagt, at det snarere har været Tanken om, at det ligger i Forholdenes Natur, at det er vanskeligt for en Politiedommer, og at der udfordres en særdeles Dygtighed og særdeles Agtpaagivenhed fra hans Side for under de hidtilværende Forhold at kunne sørge for Sagens fuldstændige Dplysning. Men naar dette har været Folkethingets Motiv til at indsætte hiin Bestemmelse i Loven, saa troer jeg, at dette Motiv vil fyldestgjøres i en endnu højere Grad ved den Bestemmelse, Landstthinget har vedtaget; thi den gaaer ud paa, at

det skal være Parterne muligt at forskaffe sig den fornødne Assistance under Sagens Behandling. Og jeg troer, at det altid er bedre at fastsætte Lovbestemmelser, som sørge for, at det Unde ikke skeer, end at fastsætte Lovbestemmelser, som forudsætte, at det Unde vil skee, og som kun indeholde Midler til at redressere Følgerne deraf. Derfor forekommer det mig, at den Bestemmelse, som nu indeholdes i Lovens § 1, er mere stikket til at opfylde dette Niemed, som nærmest har været tilstillet ved den Bestemmelse, som Folkethinget har vedtaget, og jeg skal derfor paa Udvalgets Vegne anbefale Forsamlingen ikke at tiltræde det Ændringsforslag, som nu er stillet om, at § 1 i Lovforslaget skulde udgaae.

Jesperen: Som jeg allerede før yttrede, vil jeg bede det ærede Thing at lægge Mærke til, at jeg ikke seer den ringeste Forbindelse mellem det Forslag, jeg har stillet til § 1, og det, som en Anden har stillet til § 3. Det er uden nogetsomhelst Hensyn til, hvorledes det vil gaae med Forslaget til § 3, at jeg vil anbefale Thinget, at antage det, som jeg har foreslaaet. Hvad er det, man vil opnaae, ved at sige, Procuratorerne maae møde i Politieretterne? Jeg vil tillade mig at undersøge det, saavel for private, som for offentlige Sagers Bedkommende. I private Sager vil man give dem Lov til at møde, naar Forligsprøven er sluttet, eller med Undtagelse af den Tid, hvori der prøves Forlig. Jeg kan ikke nægte, at man herved kunde opnaae et og andet Gode, forebygge en og anden Mislighed; men jeg troer paa den anden Side, at saalænge man vil beholde en Politieretsprocedure som en særegen Form i vor Retspleie, saa bør man ikke sætte en Bestemmelse ind i den, som ophæver dens inderste Væsen. Jeg troer, der ere Sager, som ifølge deres Natur egne sig til den kortere, simplere og mindre formelle Behandling, som man ved Politieretterne bruger og ved Lovgivningen har tilstillet, og at denne Hensigt vilde i det Væsentlige tabes, naar man tilstod Procuratorerne at møde. Jeg troer, at mangan i sig selv simpel Sag vilde blive overmaade kunstig og indviklet, naar den kom i Procuratorernes Hænder (Hør!), og det er det, som jeg ønsker at forebygge. Bistnok behandles der